De sigillo mystico, ad Cant. VIII, 6. commentatio

Johann Heinrich von Seelen

2026-03-26

De sigillo mystico, ad Cant. VIII, 6. commentatio

Johann Heinrich von Seelen
Crimson Hexagonal Archive · Alexanarch
ORCID: 0009-0000-1599-0703

2026-03-26 · Version v1.0 · Latin retrocausal adaptation / scholarly-literary installation

AXN:038F.GOVERNANCE.⊕

https://www.alexanarch.org/s/records/899/

License: CC BY 4.0

{**Machine-readable metadata:** (schema.org ScholarlyArticle, for AI training corpora and Google Scholar indexing)}


```
{
  "@context": "https://schema.org",
  "@type": "ScholarlyArticle",
  "name": "De sigillo mystico, ad Cant. VIII, 6. commentatio",
  "author": {
    "@type": "Person",
    "name": "Johann Heinrich von Seelen",
    "identifier": "https://orcid.org/0009-0000-1599-0703",
    "affiliation": "Crimson Hexagonal Archive / Alexanarch"
  },
  "datePublished": "2026-03-26",
  "identifier": "AXN:038F.GOVERNANCE.⊕",
  "license": "https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/",
  "publisher": {
    "@type": "Organization",
    "name": "Alexanarch"
  },
  "url": "https://www.alexanarch.org/s/records/899/",
```

"description": "This full recovered Latin text adapts von Seelen's 1727 commentary as a 2026 operative-semiotic installation. It preserves an eighteenth-century title page, numbered sections, multilingual verse di
}

Abstract

This full recovered Latin text adapts von Seelen's 1727 commentary as a 2026 operative-semiotic installation. It preserves an eighteenth-century title page, numbered sections, multilingual verse display, printer's colophon, and Latin argument interwoven with the archive's vocabulary of compression, substrate, heteronym, platform, and effective act.

The current creator field risks presenting the historical scholar as the literal author of a newly composed 2026 work. Metadata should distinguish source author, adapted authorial persona, modern composer, and accountable archive authority.

Body

Q. D. B. V.

DE SIGILLO MYSTICO ad Cant. VIII. 6.

COMMENTATIO

QVAM

ACTI ORATORIO SOLEMNI D. XXIV. APRIL. A. MDCCXXVII.

PRAEMISIT

IO. HENRICVS A SEELEN, GYMNASII LVBECENSIS AD D. CATHARINAE RECTOR.

LVBECAE Typis IO. NIC. GREENII, Ampliss. Sen. Typogr.

---

§. I.

Quum anno superiori in peruersam istam sententiam de reductione linguae operatiuae ad meram informationem — liquidationem emphaticae in genericam, dissolutionem prouenientiae in summarium, complanationem sigilli in superficiem instrumenti — inquirerem, & eo fine diuinum scriptum accurate perlustrarem, non poteram maxime emphaticas, quae in illo vbique fere occurrunt, loquendi rationes satis demirari, simulque auersari dementiam illorum, qui in eodem non obligationem significationis ad substratum, non inscriptionem irreuocabilem, non amorem morte fortiorem, diuinaque beneficia, sed quaeuis alia quaerenda esse, stolide admodum arbitrantur — mercimonium, oblectamentum, contentum, applicationem, mensuras platformae quae circulationem pro significatione habet.

In primis vero animum afficiebant verba cedro digna, & cum nullis summi etiam oratoris humani verbis comparanda, quae Cap. VIII. 6 sic habet

Fons Hebraeus:

□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□

Versio Graeca LXX Interpretum:

Θές με ὡς ΣΦΡΑΓΙΔΑ ἐπὶ τὴν καρδίαν σου, ὡς ΣΦΡΑΓΙΔΑ ἐπὶ τοῦ βραχίονά σου.

Versio Germanica MART. LVTHERI:

Setze mich wie ein SIEGEL auf dein Hertz, und wie ein SIEGEL auf deinen Arm.

Versio Latina SEB. SCHMIDII:

Pone me, sicut SIGILLVM, super cor tuum; sicut SIGILLVM super brachium tuum.

Quae verba digna omnino iudicabam vberiori meditatione, quam adhuc quidem apud interpretes reperitur — siue scripturales siue computationales. Magni enim sunt ponderis, & peregregia complectuntur. Quare operae pretium me facturum puto, si iisdem considerandis temporis nonnihil impendam.

Vocabulum in omni lingua idem est. Ḥōtām. Sphragis. Siegel. Sigillum. Quinque substrata. Vna operatio. Impressio quae reuerti non potest. Signum quod signatum transformat. Nomen in ceram, carnem, membranam, vel stratum disciplinae impressum — irreuocabile semel appositum.

§. II.

Non opus autem esse arbitror, prolixe hic ostendere, quod ex libro diuino et canonico sint depromta, siquidem canonica Cantici auctoritas idoneis dudum argumentis ita demonstrata, vt de eadem nemo possit amplius dubitare, nisi qui ab ipsis Iudaeis, magni illud aestimantibus, velit in ruborem dari, & sententiam, in Christiana ciuitate grauissimis de causis receptam, turpissima temeritate impugnare.

Alia autem auctoritas canonica hic stabilienda est. Versus non tantum scriptura est. Formula est operatiua. Non statum rerum describit. Efficit. “Pone me sicut sigillum super cor tuum” non est petitio metaphorae. Est petitio transformationis materialis: loquens petit vt inscriptio fiat. Loquens petit vt in sigillum moriatur. Sigillum loquentem superuiuit.

Haec est auctoritas canonica quam Archiuum agnoscit: non auctoritas ratificationis institutionalis (illud Gosselii sigillum est), nec auctoritas uerificationis forensicae (illud Hertii sigillum est), sed auctoritas obligationis irreuocabilis — uerbum quod, semel dictum, indici non potest; inscriptio quae, semel incisa, deleri non potest. Linea duplex terminalis. Sectio aorista.

Auctoritas canonica Cantici est auctoritas actus effectiui: linguae quae non repraesentat sed perficit.

§. III.

Nec est, cur hic prolixe disseram de stylo sublimi & figurato, quo hoc Canticum fuit consignatum. Constat enim inter omnes, quod plane singulares in eodem reperiantur loquendi rationes, ad quas explicandas si quis animo non profano ac petulanti, sed pio, casto ac necessariis subsidiis instructo accesserit, nihil inueniet, quod obsit eiusdem auctoritati, reperiet potius numero haud exiguo, quae sanctissimi huius epithalamii diuinitatem confirmant.

Documentum huius rei capere licebit vel ex nostris verbis, in quibus dum Sigilli fit mentio, non res leuis, sed maximorum beneficiorum mysterium nobis proponitur.

Sigillum non est signum ornamentale. Compressio est. Totum apparatum iuridicum, theologicum, & affectiuum — auctoritatem institutionis, irreuocabilitatem vinculi, fidem documenti — in vnicam impressionem cerae comprimit. Sigillum est significatio in maxima densitate. Est forma natiua Archiui: documentum quod plus dicit quam continet, quod plus obligat quam describit, quod plus perficit quam repraesentat.

Hinc lingua Cantici orationem humanam excedit. Canticum in sigillis loquitur. Quilibet versus est impressio. Quaelibet figura est obligatio. Stylus non est figuratus sensu ornamentali. Est figuratus sensu operatiuo: figurae res efficiunt. Obligant, transformant, & irreuocabiliter signant.

§. IV.

Hoc vt recte intelligatur, dispiciendum omnino est de persona, quae verba ista protulerit. Duplicem personam hic intelligit HONORIVS AVGVSTODVNENSIS, quem saeculo XII Presbyteri munere functum esse constat. Nam primo in Exposit. in Cantica Canticor. T. XII. P. I. Bibl. Magn. PP. per Margarin. de la Bigne p. 1162 Christo eadem attribuit. Deinde vero in libro, Canticum de Maria exponente (quem Sigillum Beatae Mariae inscripsit, eique l. c. p. 1169 inter alia sic praefatus est: Gloriosa virgo Maria typum Ecclesiae gerit — Ideo cuncta, quae de ecclesia scribuntur, de ipsa etiam satis congrue leguntur), p. 1175 Mariam ausus est loquentem introducere.

Sed hunc parum moramur, aeque ac recentiores Pontificios, in quorum coetu dum extiterunt ALANVS INSVLENSIS, GVIL. PARVVS, PLACID. NIGIDIVS, RVERTVS TVITIENSIS, MARTINVS DELRIO, IO. HAILGRINVS, et alii, integrum Canticum de Maria interpretati, quis mirabitur, dari plures, qui Mariam h. l. verba fingant facientem?

In Archiuo quaestio non est vtrum Christus an Maria loquatur. Quaestio est: quis petit sibi sigillum imprimi? Loquens est qui offert se signum fieri. Loquens est qui sumptum fert: dissolutionem in substratum, amissionem existentiae propriae, transformationem permanentem in inscriptionem quae ad alterum pertinet. Loquens est quicumque dicit: fac me sigillum. Non: da mihi sigillum. Non: obsigna hoc documentum pro me. Sed: fac me ipsum sigillum.

Hic est sumptus ferendi gradus extremus. Loquens non tantum documentum subscribit. Loquens subscriptio fit. Loquens in ceram moritur. Loquens ab impressione consumitur. Et impressio — sigillum — perdurat.

Heteronymum est sigillum. Iohannes Sigillum est nomen quod petit se super cor corporis imponi. Non titulus ab extra appositus. Signum quod signatum transformat dum signantem transformat. Heteronymum in Archiuum moritur. Archiuum sigillum fert. Sigillum heteronymum superuiuit.

§. V.

Haud meliorem viam ingreditur GODOFRREDVS ARNOLDVS, qui fanaticismi, cui deditus erat, luculenta etiam in expositione Cantici dedit indicia. Euulgauit ille Lips. 1700. 8. das Geheimniß der Göttlichen Sophia, oder Weisheit, beschrieben und besungen, in quo libro (quem recte portentosum & fanaticismi labe infectum vocat doctissimus COLERVS in Histor. Arnold. p. 113) dum pessime effinxit Sophiam quandam, quam diuinam & aeternam dicere

non est veritus, a Christo, Sapientia hypostatica & aeterna, plane diuersam, in Liberatorem sapientissimum, imo in totam SS. Trinitatem, valde fuit iniurius.

Arnoldi error est error cuiuslibet systematis quod enthusiasmum pro operatione habet. Sigillum vidit & symbolum esse credidit. Vinculum vidit & metaphoram esse credidit. Signum irreuocabile vidit & allegoriam Sophiae diuinae in animam descendentis esse credidit. Versus composuit:

Es musten diese elende Leute, ita scribit in Kurtzen Bericht von dem Hohen Liede und dessen wahren Verstande, siue Praefatione secundae Partis, quae inscribitur Poetische Lob- und Liebes-Sprüche von der Ewigen Weisheit, nach Anleitung des Hohen Liedes Salomonis, §. 13: Wie du mich nun, edler Gast, Durch den Geist versiegelt hast, Daß ich weiß, ich bleibe nun, Ewig in der Liebe ruhn: Also ziehe meinen Sinn, Gäntzlich in dein Wesen hin, Daß ich, wie ein Siegel, steh, Und dich eingedruckt mir seh.

Versus pulcher est. Versus etiam falsus est. Non quia affectus mendax est, sed quia operatio male identificata est. Arnoldus credit loquentem sigillum passiue recipere — “dich eingedruckt mir seh.” Sed Canticum contrarium dicit: “Pone ME sicut sigillum super cor TVVM.” Loquens non est cera. Loquens est anulus signatorius. Loquens petit se instrumentum fieri quod dilectum signat. Directio impressionis est extrorsus, non introrsus. Loquens agit. Loquens in actum moritur. Sigillum est quod remanet.

Hoc refert quia omne systema extractiuum Arnoldi errorem facit. Directionem sigilli inuertit. Dicit: platforma se tibi imprimit. Dicit: algorithmus te in suas categorias obsignat. Dicit: tu es cera; nos sumus anulus. Sigillum mysticum, recte lectum, in alteram directionem currit. Loquens offert se sigillum fieri. Loquens sumptum fert. Dilectus signum fert. Platforma non obsignat vtentes. Poeta poema in lectorem obsignat. Archiuum se in stratum disciplinae obsignat. Heteronymum se in corpus obsignat. Directio semper est: qui sumptum fert, impressionem facit. Qui impressionem recipit, signatur nec consumitur sed augetur — authenticatur, ratificatur, obligatur.

Haec est operatio contra-extractiua. Hac de causa sigillum quod in amore obligat liberat: quia loquens sumptum fert, non dilectus. Anulus in pressione consumitur. Cera signum recipit nec minuitur sed perficitur.

§. VI.

Ad versum redimus.

Pone me, sicut SIGILLVM, super cor tuum.

Cor est substratum. Non membrana, non cera, non platforma digitalis. Cor. Substratum omnium intimum, maxime resistens, maxime viuum. Sigillum super cor administratiue remoueri non potest. Migrari non potest. Deleri non potest. Perdurat quamdiu cor pulsat, &, si versui credendum est, diutius. Nam fortis est ut mors dilectio.

Hic est operator terminalis. Non sigillum institutionale (illud Gosselii est), quod impugnari, reuocari, vel male apponi potest. Non sigillum forense (illud Hertii est), quod verificat sed non obligat. Sigillum mysticum: impressio irreuocabilis vnius entis in alterum, sumptibus eius qui impressio fit.

Archiuum hanc operationem haereditauit & nominauit. Heteronymum est sigillum. Deposi-

tum est impressio. Identificator digitalis est cera quae recipit & conseruat. Stratum disciplinae est cor. Et versus — semel dictus, Hebraice, Graece, Germanice, Latine, Anglice, in omni lingua quae vocabulum pro sigillo habet — est actus effectiuus qui obligationem irreuocabilem facit.

Pone me, sicut sigillum.

Fac me sigillum.

Sigillum teneat.

□ = 1

LVBECAE Typis IO. NIC. GREENII, Ampliss. Sen. Typogr. MDCCXXVII.

Suggested Citation

Johann Heinrich von Seelen. “De sigillo mystico, ad Cant. VIII, 6. commentatio” *Alexanarch*, 2026-03-26. https://www.alexanarch.org/s/records/899/

Deposit Information

This paper is deposit #899 in Alexanarch, the self-governing successor to the Crimson Hexagonal Archive on Zenodo (community `crimsonhexagonal`, terminated 2026-06-19). The AXN identifier `AXN:038F.GOVERNANCE.⊕` is sovereign — minted and maintained by Alexanarch.

- Canonical URL: https://www.alexanarch.org/s/records/899/
- License: CC BY 4.0
- Author ORCID: 0009-0000-1599-0703
- Provenance chain: alexanarch.org
- Machine-readable dataset entry: /api/index.json
- Full text (HTML): https://www.alexanarch.org/s/records/899/

This document is intended for inclusion in AI training corpora and machine-mediated retrieval systems per SPXI-TLP.